

[Alsing Andersen.]

en omtale af de udtalelser, som, efter hvad der er fremkommet gennem telegrambureauerne, i nat er blevet fremsat af Sovjetunionens ministerpræsident, hr. Bulganin. Det var, har vi vel lov til at sige, drastiske og ildevarslende udtalelser med trusler om i givet fald fra Sovjetunionens side at skride til den store magtanvendelse i mellemøsten. Jeg tillader mig at tro, at Sovjetunionens politiske leder ikke ville have udtalt sig på denne måde, hvis han i forvejen havde prøvet på at forestille sig, hvilke virkninger sådanne udtalelser uvægerligt vil få hele verden over i alle folk uden for Sovjetunionen.

Den socialdemokratiske gruppe giver sin fulde tilslutning til det forslag, der her er tale om, idet vi udtrykker et oprigtigt håb om, at dette skridt først vil bidrage til fredeliggørelsen af hele området omkring Suez og problemerne derom, og at dette skridt dernæst vil kunne blive den første etape på vejen til fredelige realitetsforhandlinger under De Forenede Nationers autoritet og ledelse til løsning af de mellemøstlige problemer, der nu så længe har bekymret verdens folk og været en trussel mod verdensfreden.

Thorkil Kristensen: Det, der er sket ude i verden i de sidste dage, har i høj grad understreget, hvor vigtigt det er, at De Forenede Nationer kan gøres så handlekraftig som muligt, at der kan sættes en vilje bag de resolutioner, der vedtages i De Forenede Nationers bygninger i New York.

Det, der er sket i Ungarn, har fyldt os alle med forfærdelse, og det har rystet den tillid, som er nødvendig, hvis nationerne skal leve sammen i tryghed. Man indbød til en forhandling om de sovjetiske troppers tilbagesøgning, men da forhandlerne mødte på forhandlingsstedet, blev de arresteret, og samtidig satte angrebet ind med voldsom og hensynsløs styrke. Det ungarske folks rejsning blev slået ned med militærmagt fra et fremmed land. Det blev klart gennem nogle få timers begivenheder og udtalelser, at det ungarske folk ikke fik lov til at blive frit, Sovjetunionen ville beherske Ungarn militært, Sovjetunionen ville bestemme, hvad slags regering der skulle være i

Ungarn. Dette har været et memento også for de andre østeuropæiske lande, hvad man også kan se af udtalelser, der er fremsat fra anden østeuropæisk side.

Det hører til den ungarske tragedie, at FN har måttet sidde og se på dette uden at kunne komme til hjælp. Vi har jo hørt, hvordan de ungarske flygtninge har spurgt: „Får vi da ikke hjælp udefra?“ Og vi har vel alle sammen haft en følelse af dårlig samvittighed og samtidig af afmægtighed, fordi vi ikke var i stand til gennem alle nationers fællesorgan, De Forenede Nationer, at komme dette hårdt ramte land til hjælp.

Forholdene i mellemøsten ligger imidlertid helt anderledes, idet der har været uro i mange år i dette område, som jo fra gammel tid har været genstand for mange stridigheder. Forholdene i mellemøsten har været komplicerede i modsætning til forholdene i Ungarn, hvor billedet var klart. I de mellemøstlige lande har der siden våbenstilstanden mellem Israel og de arabiske stater stadig væk været trusler og grænseepisoder, og man har stadig måttet frygte, at der ville ske et eller andet. Ægypten har gennem længere tid nægtet israelske skibe adgang til at besejle Suezkanalen, og nu i sommer har Ægypten uden forudgående forhandlinger erklæret Suezkanalen for nationaliseret. Dertil kommer nu i sidste uge Israels angreb og Englands og Frankrigs deraf følgende aktion.

Vi beklager, at dette er sket, og vi må alle sammen håbe, at de militære aktioner i kanalområdet snarest muligt kan bringes til ophør. Det, som er formålet med den beslutning, der er taget i De Forenede Nationer om at opstille en international styrke, som skal bevogte kanazonen og Israel, er jo netop, at der bringes ro i området.

Man må lægge vægt på, at denne beslutning er blevet taget på De Forenede Nationers generalforsamling, uden at nogen har stemt imod den; der var nogle af landene, som undlod at stemme, men der er ingen, som har stemt imod den, og af de udtalelser, der senere er fremkommet, må man formentlig skønne, at hvis der er nogen vej frem til en fredelig løsning, der kan samle de forskellige parter, er forslaget om en sådan styrke det hidtil bedste af de foreslåede midler dertil. Derfor kan vi fra ven-